

Waikiki is een wijk in de Hawaïaanse stad Honolulu tussen het Ala Wai Canal en Diamond Head. Het heeft een oppervlakte van slechts 4 km² en strekt zich uit langs de zuidkust van het eiland Oahu. Het is vooral bekend vanwege de hoge concentratie van luxe hoteltorens langs een nogal smal strand.

Waikiki is sterk vercommercialiseerd met hotels, dure winkelcentra, bars en restaurants, en er is weinig van de oorspronkelijke Hawaïaanse cultuur terug te vinden. Toeristen komen voornamelijk uit de Verenigde Staten en Japan, maar ook uit Canada en zelfs Australië. Al in de jaren twintig was Waikiki een belangrijke bestemming voor Amerikaanse toeristen.

Op iedere willekeurige dag verzamelen de helft van de toeristen in Hawaï op een smalle, surreële enclave die Waikiki heet, ongeveer drie mijlen vanaf de binnenstad van Honolulu. Het is een eiland in zijn eigen recht, twee mijl lang en een kwart mijl van de rest van de stad doorsneden door het Ala Wai kanaal en bijna geheel omringt door water. Zichzelf verdringend voor een plaatsje aan de kustlijn voorzien de wolkenkrabbers voor genoeg hotelkamers om meer dan honderdduizend gasten onder te brengen en

winkels voorzien de gasten van alles wat ze willen hebben.

Lang voordat Kamehameha de Grote in 1795 hier zijn Koninklijke paleis liet bouwen werd Waikiki, oftewel spuitend water, de favoriete residentie van Oahu's koningen. Gedurende één eeuw was Waikiki een geprivileerd buitenverblijf, maar gedurende de 1880's bouwden de rijke inwoners van Honolulu hun goed onderhouden peperkoekenhuisjes langs het smalle strandgedeelte. Toen het Moana hotel gebouwd werd in 1901 lagen er al een handvol cafés rond de luxueuze huizen van de missionarissen en handelsfamilies. Moana was een luxueus hotelgebouwd door een voormalige Koninklijke afkomst. Een tramlijn werd gebouwd die Waikiki verbond met de binnenstad van Honolulu en de mensen trokken er in de weekends er opuit naar het strand.

Het twee mijlen lange strand bestaande uit wit zand Waikiki beach genoemd begint bij het Hilton Hawaiian Village in het westen tot aan Kapi'olani Park in het oosten. De durende de weg verandert het strand van naam en persoonlijkheid. In de vroege ochtend verandert het strand aan de wandelaars en joggers. Gedurende de midden-morgen ziet het er uit als een normaal strand, met surfboarders, bronzen beachboys en heel veel

toeristenlichamen. Als het middag is is het een uitdaging om tussen de mensen door te lopen zonder ergens op te trappen.

Karen kwam van Hawaï, beter gezegd van Waikiki. Waar haar ouders een hotel hadden. Ze had een zorgeloze jeugd gehad. Ze was een beachgirl en opgegroeid met veel windsurfen en waterboarding, maar dacht de laatste tijd aan haar toekomst. Wat wil ik eigenlijk in m'n leven? Haar leven was tamelijk luxueus geweest, maar daar moest nu een einde aan komen. Ze had besloten om te gaan studeren in San Francisco, beter gezegd in de wijk Haight-Ashbury. Daar zou ze psychologie gaan studeren aan de Universiteit van San Francisco.

Als u bij uw eerste passen door San Francisco al meteen iemand op zijn tenen wilt trappen, moet u de stad 'Frisco' noemen. Bij de stadsbewoners is die benaming namelijk taboe. Zij spreken respectvol van *The City*. De stad werd in 1776 door Spanjaarden gesticht. Het oorspronkelijke plaatsje was waarschijnlijk een onopvallend bestaan beschoren gebleven als de kaarten niet radicaal opnieuw werden geschud door de goudkoorts van 1848. In 1849 kwamen tienduizenden gelukzoekers aan in de haven van San Francisco. De demografische gevolgen waren ongekend.

Na de Eerste Wereldoorlog volgde er een explosie van bouwactiviteit die de skyline van de stad ingrijpend veranderde. In de jaren van de wereldwijde economische crisis werden twee grote bouwprojecten gerealiseerd, de Oakland Bay Bridge en de Golden Gate Bridge, waardoor de geografische isolatie, die de ontwikkeling van de stad tot dan toe had belemmerd, werd opgeheven. Als eerste kwamen de vissers uit Italië en Portugal, de Russische en Joodse kooplieden en de nakomelingen van Chinese spoorwegarbeiders. In de jaren veertig kwamen er veel Afro-Amerikanen uit het zuiden, in de jaren vijftig de beatgeneratie. In de sixties was er een hippiegolf en in de jaren zeventig ontdekten homo's en lesbiennes de stad. Eind jaren tachtig lag het zwaartepunt bij de yuppies, gevolgd door de dotcom-miljonairs rond het jaar 2000.

Karen had heel wat informatie materiaal verzamelt:

De buurt waar ze wilde gaan wonen, die zijn naam ontleent aan het kruispunt van twee grote wegen, kent veel alternatieve boekhandels, Victoriaanse huizen en talloze cafés. Na de aanleg van het grote amusementspark The Chutes ontwikkelde het gebied zich aan het eind van de 19e eeuw tot een

voorstad voor de middenklasse, vandaar de tientallen huizen in Queen Annestijl. Een combinatie van tradities, maar gekenmerkt door torens en grote decoratieve panelen op de muren. De meeste huizen hebben ook bewerkte stijlen aan balustrade, portaal en gebint. De buurt overleefde de aardbeving en brand van 1906 en maakte een korte bloeitijd door, gevolgd door een langere periode van verval.

Nadat in 1928 de metrotunnel onder Buena Vista Park was voltooid, begon de middenklasse aan zijn uittocht naar de voorsteden. Het dieptepunt voor de buurt kwam na de Tweede Wereldoorlog. De Victoriaanse huizen werden verdeeld in appartementen en de lage huren trokken een bonte stoet mensen aan. Tegen 1960 was Haight Ashbury het thuis van bohemienachtige gemeenschap die een broedplaats was van anarchie. De 'zomer van liefde' lokte 75.000 jongeren op zoek naar vrije liefde, muziek en drugs en de buurt werd het middelpunt van een wereldwijde jeugdcultuur.

Als u in deze straten van café naar tweedehandswinkel slentert, doet u in deze straten echter een ervaring op die nog altijd alleen in San Francisco mogelijk is.

Kort gezegd wonen er in San Francisco zo'n duizend verschillende bevolkingsgroepen, die allemaal authentiek willen eten en leven. Elke wijk

staat daardoor voor een bepaalde bevolkingsgroep: in Chinatown is alles in het Chinees aangegeven; een blok verder naar het noorden, in het Italiaanse North Beach, vindt u de lekkerste pizza van de stad; het Mission District in het noordwesten werd gedomineerd door Latino's en in Castro wapperen fier de regenboogvlaggen van de homo's.

In de jaren 60 van de vorige eeuw was er een periode van politieke en maatschappelijke herijking en experimentele alternatieve leefstijlen die dit stadsdeel transformeerde, dat toen nog een Ierse arbeiderswijk was, in een bekende homowijk. De naam van het gebied is afkomstig van het Castro Theatre uit 1922, een van de laatste historische bioscooppaleizen van de stad. Tijdens de emancipatiestrijd van de homo's werd Castro District een belangrijke ontmoetingsplaats voor homo's uit het hele land, met winkels, bars, restaurants en galeries.

Het episch centrum van de flower power is in twee delen opgesplitst. Langs Lower Haight, tussen Divisadero en Webster Street, vindt u vooral kleine restaurants, kroegen en platenzaken, Upper Haight, tussen Sanyan Street en Masonic Avenue, biedt onderdak aan zowel hippe boetieks als verlopen types.

Haight-Ashbury trekt veel straatmuzikanten aan, die in combinatie met de vele tweedehandswinkels en alternatieve winkels met kaarsen, tarotkaarten, Boeddhafiguren en Indiaanse droomvangers, popart en muurschilderingen de buurt een wat hippieachtige sfeer geven. Haight-Ashbury loopt over van bloemenkinderen en hippienostalgie, want hier begon het allemaal. Hier probeerden de Grateful Dead en Jefferson Airplane met hun psychedelische muziek het effect van bewustzijnsverruimende middelen over te brengen. Hier woonde ook Janis Joplin (112 Lyon str.) toen in 1967 tijdens de 'Summer of Love' jongeren uit de gehele VS naar dit alternatieve centrum kwamen. In de Ben and Jerry's Store op Haight en Ashbury kunt u terecht voor een Cherry Garciaijsje, vernoemd naar wijlen Grateful Dead-muzikant Jerry Garcia, die woonde op 710 Ashbury Street.

De hippiegeneratie is al bijna met pensioen, maar mengt zich tijdens een *trip down memory lane* nog graag met de jongeren, die nu vaak tatoeages hebben en piercings in hun lippen, neus, tong of geslachtsdeel lieten aan brengen door een van de vele lokale bodypiercers.

Haar ouders hielpen haar met verhuizen en namen met pijn in het hart afscheid. Onze Karen gaat de wijde wereld in, zei haar moeder. Zo daar zat ze dan in een studentenkamer in een Victoriaans huis op de hoek van Haightstreet en Masonic avenue. Ze hoefde deze Masonic avenue maar af te lopen om mbij de Universiteit van San Francisco te komen. Ze had al snel het Buena Vista Park ontdekt waar de oude hippies lagen te blowen in het gras. Het was een hele verandering met Hawaiï. Dit was een beetje een onderkomen buurt, een beetje vervallen en alternatief. En alternatief wilde ze zijn. Ze ging een tweedehands winkel binnen en kocht een lange paarse rok men een grote zwarte vilten hoed. Nu nog een tatoeage en ze hoorde er helemaal bij. Ze ging terug naar het park en werd door een ouwe hippie aangesproken. Heb je soms interesse om bij ons in de community te komen wonen. Een community is een onder bepaalde regels samenlevende gemeenschap. Het leek haar spannend.

‘Waar kan ik jullie vinden?’, vroeg ze beleefd.

‘Helemaal aan het einde van Ashbury street’, zei de man.

‘Loop eens langs voor de gezelligheid, dan zien we wel verder.’